

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Quomodo Sa[n]cti in me[n]sura[m] ætatis plenitudinis Christi sint
resurrecturi?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

homines, saltem dæmones. Et dæmones quidem omnis generis formam expriment, in varias se belluas transuertendo, atque in eas præcipuè, quarum quisque maximum sensurus est horrorem. Itaque inter tigrides & leones, inter angues & dracones æternùm degent damnati. Qui si non erunt partim nani, partim gigantes, partim Æthiopes, partim gibbosi &c: tamen certè ipsi, heu, quibus oculis, qua fronte, quanto oris hiatu, qua totiùs corporis contorsione, fuliginè, atque, lamentabuntur! Quanquam mihi valde verosimile videtur, sicut S. Damasceno restitutæ manus purpurei filii instar cicatrix mansit in hac vita, & sicut ipsi Christo redimiuo quinque velut carbunculi vulnerum quendam decorem conciliarunt; ita in diuersum damnatis quasdam notas maculasq; huius vitæ, ad hæsuras, eosq; etiam vitiorum suorum fructus, inter reliqua spectra, in corpore quoque seruaturos. Itaque in duellis quidem interemti suarum plagarum signa; lilijs iniusti, suæ castitatis stigmata; lue Gallica exesi, carcinomata; vino & comotationibus incensi, cypreum Venerisq; floribus foedatum vultum, alij alia retinebunt. In celo autem nullus parens de filio monstroso erubescet; nulla mater de filia Æthiopissa accusabitur; nullus Miphiboseth claudicabit. Omnia erunt pulchra; omnes formosi; omnes perfecti: nullus infans, nullus sapientia puer, nullus cana ætate, sed reuerentia & auctoritate senex; omnes in matura, florida, & perfecta ætate Christo pares erunt.

Atque hoc est, quod Apostolus Ephesios monet, & cum illis nos omnes, qui fortasse aliquo corporis defectu laboramus, ne deiciamur, sed vt cum patientia expectemus, donec occurramus omnes in unitatem fidei, & agnitionis Filij Dei, in virum perfectum, in mensuram ætatis plenitudinis Christi. Vbi tria docentur, staturæ scilicet, membrorum, & ætatis perfectio. Hac enim omnia ad *virum perfectum* pertinent. Estq; idem *ætas plenitudinis*, quod ætas plena, adulescentia, virilis. Quamuis autem *ætas* hic propriè accipi possit, metonymicè tamen potius ab authoribus accipi solet, pro vigore & statura, quam ætas secum affert, & quæ in virili ætate esse consuevit. Igitur,

Aaaaaa 2

Sancti

2. Reg. 4. 4.

VII.

Ephes. 4. 13.

Vide S. Augustin. lib. 22. de ciuit. c. 15. & seqq.

Sancti non solum in eo vigore, verum etiam in ea statura resurgunt, quam fert illud tempus, quod habuit Christus in virili atque adulta etate, cum 34. esset annorum. Cuius duplex potest esse sensus. Primus, nos resurrecturos, in mensura, magnitudine, & statura nostri corporis plena ac perfecta; sicut habuit staturam suam plenam & perfectam Christus, in etate plena & perfecta; seu, quemadmodum Christus anno etatis sue 34. inchoato iustam habuit humani corporis staturam, ita & in resurrectione homines, etiam qui hic in etate infantili, aut puerili, aut senili mortui sunt, iustam corporis sui staturam, habituros, adeoque omnes nos ea magnitudine & statura in celo futuros, quam habuimus, vel habuissimus (si natura vegeta fuisset, vel non impedita, aut morte praeventa) in etate virili, seu anno 34. quae fuit aetas Christi. Alter sensus esse potest, quod resurrecturi simus non tantum eam staturam, & magnitudine, quam nos habuimus, vel habuissimus in virili etate, sed etiam quod ipsi Christo, in corporis magnitudine & statura aequales simus futuri. Uterque sensus sua probabilitate non caret. Prior communior, & S. Thomae est, posterior inde fulcitur, quia etsi inaequalitas staturarum inter beatos admitti possit; tamen haut credibile est, aliquos fore in celo statura vel Pygmaeos, vel Gigantes, ut etiam S. Thomas admittit; qui tamen anno 34. etatis suae in hac vita vel Pygmaei, vel Gigantes fuerunt, & quidem ex natura individui. Si ergo etiam tunc quantitas naturalis vniuscuiusque individui naturam consequetur; necesse est alios nanos, alios Polyphemos futuros. Neque pertinet ad eundem numero hominem, ut tunc habeat eandem magnitudinis mensuram, quam in hac vita habuisset, si natura non errasset; alioqui, qui hic infantes fuissent, & ibi viri erunt, non erunt iidem numero; sicut nec Adamus, & primi qui homines, qui utique ex natura individui maiores fuerunt, quam postea mundo decrescente, & non ex errore naturae. Atque haec est una e tribus causis, ob quas D. Thomas docet, Christum, in iuuenili etate, pati voluisse; ita enim non solum suam dilectionem magis declarauit, dum vitam suam pro nobis dedit, quando eras in perfectissimo statu, neque conueniebat.

S. Thom. p. 3.
q. 46. art. 9.
ad 4.

117

118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200

bat, ut in eo appareret natura diminutio, sicut nec morbus, verum etiam, in iuuenili aetate moriens & resurgens, futuram resurgentium qualitatem in seipso prae monstrabat. Haec de staturae aetatis vegetae integritate, per coniecturam dicta sunt; quae ut fidem etiam ab exemplo huius vitae acciperent, de sene Indo Orientali ita scribit Maffei: *Quidam ex Gangaridum gente, quam hodie Bengaliam vocant, ad Praetorem adiit, natus, ut ferebatur, annos trecentos triginta quinque. Neque mendacii suspicio suberat. Nam & seniores, qui ibi erant, se idem de hoc eodem grandaevitate a maioribus accepisse. Et ipse filium habebat nonagenarium, & cum litteram nosset nullam, qua refererentur ab eo de veterum gestis rebus, ad fidem annalium optimè congruebant. Huic aliquoties iam deciderunt dentes, alijs continuo subnascentibus; & barba, ubi prorsus incanuisse, in atrum denuo colorem, idque paulatim semetipsa vertebat. Antè centesimum annum idola coluerat; inde aequè miserabili errore, ad nefariam Machometis transferat sectam. Is propter miraculi novitatem, Sultani stipendijs ali consuetus idem vitae subsidium a Nonnio petijt. Nonnius haud gravatè assignavit. Talem natura dedit, & diuina potentia non posset? Immò potest. Qua spe fretus ille dixit: *Renouabitur ut aquila**

Ioan Petrus
Maffei 9.
Hist. Indic.

Psal. 102.

inuentus tua. In fabulis

----- *stricto Medea recludit*
Ense senis iugulum, veteremque exire cruorem
Passa replet succis. Quos postquam combibit Aeson,
Aut ore exceptos, aut vulnere: barba comaque,
Cantie posita, nigrum rapuere colorem.
Præsa fugit macies, abeunt pallorque, sitisque,
Adiectoque, caua suppleatur corpore ruga,
Membraque luxuriant. Aeson miratur, & olim
Ante quater denos hunc se reminiscitur annos.
Disimilemque, animum subiit, aetate relicta.

Ovid. lib. 7.
Metam.

Sic oliuae ramum arentem restoruisse, sic arietem rediisse ad vitam, & vegetas vires, fabulae optauerunt potius, quam testatum fecerunt. Fides autem Christiana, & optat, & sperat, & testatum facit, eos qui in Domino moriuntur, ad vitam resuscitados, *in virum perfectum, in mensuram aetatis plenitudinis Christi,*

Ephes. 4. 13.

in viridem iuventam, non aliqua herbarum aut naturæ, sed Numinis potentia redituros; vt proinde neque de annis nimis multis, aut nimis paucis conqueri possint; neque de corporis statura, aut ipsa etiam morte subeunda murmurare; cum non ignorent, se tanto scœnore atque lucro immutandos.

VIII.

1. Cor. 15. 51.
Gen. 3. 19.

Psal. 147. 2.

S. Thom. in
suppl. q. 78,
art. 2.

Deut. 32.
Aristot. lib. 3.
de animal.
S. Thom. in
suppl. q. 80.
art. 1.

Quocirca membrorum quoque integritas & pulchritudo non deerit Sanctis; etsi in damnatis probabiliter, seruata naturæ veritate & integritate, omnia deformatia erunt, Apostolo dicente: *Omnes quidem resurgemus, sed non omnes immutabimur, per gloriam scilicet.* Ex quo, Adamo, & Euz, & omnibus in peccato originali natis dictum est: *Puluis es, & in puluerem reuerteris*, omnes in cinerem solvimur. Etsi enim Christi resurrectio est exemplar nostræ resurrectionis, si terminum ad quem aspiciamus; non est tamen exemplar, secundum terminum à quo. Vnde, licet *caro eius non viderit corruptionem*, reliquorum tamen hominum (*nisi aliquibus ex speciali priuilegio gratia, sit indultum contrarium*, ait S. Thomas) corpora dissoluantur, vt possint reformari; atque in cinerem rediguntur, vt de nouo integrentur. Nihil igitur refert, vnde restaurentur; ex monstris, aut alium defectum habentibus, aut etiam ex ipso puluere, ad quem redacta fuerunt; satis esse debet, si in resurrectione omnia accipiant, quæ ad eorum integritatem perfectionemque pertinuerunt. Omnia autem membra iusti accipient, quia Dei perfecta sunt opera, & inter opera Deo reminet resurrectio. Ad perfectionem autem hominis omnia membra pertinere, inde docetur, quia, iuxta Philosophum, *comparatio anima ad corpus est, sicut comparatio artis ad artificiatum: quidquid autem explicitè in artificiato ostenditur, ait S. Thomas, hoc totum implicitè, & originaliter in ipsa arte continetur: & similiter, quidquid in partibus corporis apparet, totum originaliter, & quodammodo implicitè in anima continetur. Sicut ergo artis opus non esset perfectum, si artificiato aliquid deesset eorum, quæ ars continet; ita nec homo posset esse perfectus, nisi totum, quod in anima implicitè continetur, exterius in corpore explicaretur: nec etiam corpus anima ad plenum proportionaliter responderet.* Hæc S. Thomas, qui ibidem addit, intestina quædam membra sanctorum nec vacua-

torè,